

V ledniče už byl jen pomerančový džus. Nikde nic, co by si člověk mohl dát ráno na křupky, leda by se podle něj na Křupínos hodil kečup, majonéza nebo lák od okurek, a to se tedy podle mě nehodí. Myslí si to dokonce i moje sestra, a ta už za život snědla pěkně divné věci, například žampiony v čokoládě.*

* Vlastně jí moc nechutnaly. A já jí vlastně ani neřekl, že v té čokoládě nějaké žampiony jsou. Byl to takový pokus.

„Došlo mléko,“ prohlásila ségra.
„No jo,“ přitakal jsem a pro
jistotu jsem nakoukl i za skleničku
s marmeládou. „Žádné tu není.“

Máma odjela na konferenci.
Přednášela tam cosi o ještěrkách. Než
odjela, nakázala nám, co je všechno
potřeba udělat, až bude pryč.

Táta si přitom četl noviny. Podle mě ho svět kolem dvakrát nezajímá, když si čte noviny.

„Slyšels mě?“ zeptala se ho máma s určitým podezřením. „Co jsem říkala?“

„Nezapomenout vzít děti zítra na zkoušku orchestru, ve středu večer se chodí na housle, na každý den jsi nám dala do mrazáku večeři a označila ji, náhradní klíč od domu je

u Nicolsonových, instalatér přijde v pondělí ráno a do té doby se nesmí používat ani splachovat horní záchod, nakrmit rybičku, líbáš nás a vrátíš se ve čtvrtek," prohlásil táta.

Mámu to nejspíš trochu překvapilo. „Ano, správně," řekla. Všechny nás olíbala. „Jo," napadlo ji ještě, „a dochází mléko. Budete si muset dojít koupit." Když odešla, táta si uvařil čaj. To tam ještě mléko bylo. Rozmrazili jsme si Večeři č. 1, ale trochu se nám to

vymklo z ruky, a tak jsme vyrazili na jídlo do indické restaurace. Než jsme šli spát, táta nám udělal horkou čokoládu, aby se nám tolik nestýskalo po mámě.

To bylo včera večer.

